

Mentorarea

Împărăția lui Dumnezeu nu a început și nu se va finaliza cu noi. Aceasta trebuie să-și continue cursul și expansiunea dincolo de vremelnicia noastră. Pentru a optimiza continuitatea lucrării lui Dumnezeu, fiecare lider spiritual are anumite responsabilități specifice. Una dintre acestea este **mentorarea**.

Atât Dumnezeu, cât și oamenii vor eticheta slujirea vieții noastre și în funcție de succesul cu care am format oameni care să preia greutățile Împărăției. Jertfa pe care o depunem noi pe altarul Domnului în mod direct, adică predicarea Cuvântului Vieții și slujirea nevoilor Bisericii, reprezintă doar o parte din succesul nostru. Cealaltă parte constă în pregătirea noilor oameni ai lui Dumnezeu care vor prelua ștafeta, ducând-o mai departe, atingând chiar dimensiuni necunoscute de noi.

A privi mentorarea ca o opțiune poate echivala cu un eșec. Mentorarea este un imperativ, tot așa cum este și vestirea Evangheliei. Porunca adresată de sfântul Pavel către Timotei, copilul lui în credință, ar trebui reactualizată azi mai mult ca oricând: „**Și, ce-ai auzit de la mine în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții.**” (2 Tim. 2.2).

Mentorarea va avea ca rezultat impactul nostru indirect asupra viitorului. Mulți ani după ce noi vom fi plecat la Domnul, amprenta slujirii noastre va fi vizibilă în lucrarea slujitorilor crescuți de noi. Domnul Isus Hristos, care este Domn al Bisericii, ne vrea parteneri împreună cu El în această măreață lucrare de formare a noilor slujitori ai lui Dumnezeu.

1. Ce este mentorarea

a. Definiții

Înainte de a defini mentorarea e necesară înțelegerea termenului *mentor*. Iată sensul acestui cuvânt extras din dexonline.ro:

MÉNTOR, mentori, s. m. 1. Conducător spiritual, povățuitor, îndrumător; preceptor, educator. 2. Altoi dintr-o plantă bătrână grefat pe o plantă tânără pentru a-i transmite acesteia însușirile sale.

Am adăugat și definiția termenului discipol, pentru a ușura înțelegerea procesului de mentorare.

DISCÍPOL, discipoli, s. m. 1. Persoană care trăiește în preajma unui maestru, primind învățăturile lui și adesea continuându-le și dezvoltându-le. 2. Persoană care adoptă, urmează și continuă doctrina, învățătura, principiile cuiva. Din lat. discipulus; fr. & eng. disciple.

Definiția pentru domeniul spiritual, pe care am prelucrat-o folosind diferite surse, ar putea fi: Mentorarea este un proces de transmitere a cunoștinței și experienței de la mentor la discipol, inclusiv oferirea sprijinului moral și spiritual necesar în scopul dezvoltării

spirituale; mentorarea presupune comunicare directă, pe o perioadă susținută de timp, între o persoană matură spiritual, cu înțelepciune și experiență în slujire, și un discipol. O altă descriere a mentorării spirituale este procesul prin care o generație de slujitori pregătește altă generație de slujitori, în așa fel încât valorile și mesajul Scripturii să se transmită nealterate, în timp ce se acceptă, cu atenție, o oarecare flexibilitate în adaptarea unor forme la cerințele actuale.

b. Baza biblică

Chiar dacă termenul mentor nu este întâlnit în Scriptură, Cuvântul Domnului vorbește mult despre metodele folosite, rolurile asumate și responsabilitățile unui mentor.

Câteva diferențe între mentor și învățător, mentorare și ucenicizare:

- învățătorul învață noii convertiți cum să urmeze calea Domnului; mentorul pregătește și modelează slujitorii de mâine.
- învățătorul îndrumă ucenicii pentru a înțelege Sfintele Scripturi; mentorul echepează discipolii pentru a putea vesti Evanghelia.
- învățătorul poate să aibă mai mulți ucenici; mentorul are puțini discipoli.
- ucenicizarea începe cu noi convertiți; mentorarea începe cu ucenici maturi în credință, care au chemare și

Pastor CORNEL AVRAM
Biserica Penticostală Română HAPPY VALLEY, Phoenix, AZ, SUA
Președintele Uniunii Bisericilor Penticostale Române din SUA și Canada

disponibilitate pentru slujire și care acceptă să devină discipoli ai unor credincioși cu experiență în lucrarea Domnului.

Baza biblică a acestei teme o găsim atât în exemplul Domnului Isus, cât și în exemplul apostolului Pavel. Iată câteva pasaje biblice despre viața Domnului Isus care ne arată ce este mentorarea și care sunt metodele ei:

„După ce a isprăvit de dat învățături la cei doisprezece ucenici ai Săi, Isus a plecat de acolo, ca să învețe pe oameni și să propovăduiască în cetățile lor.” (Mat.11:1)

„Petru L-a luat deoparte și a început să-L mustre, zicând: «Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!»” (Matei 16. 22-23)

„Pe când Se suia Isus la Ierusalim, pe drum, a luat deoparte pe cei doisprezece ucenici și le-a zis...” (Mat.20:17)

„Seara, Isus a șezut la masă cu cei doisprezece ucenici ai Săi.” (Mat. 26:20)

Câteva pasaje despre modelul de mentorare al apostolului Pavel:

„În urmă, Pavel s-a dus la Derbe și la Listra. Și iată că acolo era un ucenic, numit Timotei, fiul unei iudeice credincioase și al unui tată grec. Frații din Listra și Iconia îl vorbeau de bine. Pavel a vrut să-l ia cu el; și, după ce l-a luat, l-a tăiat împrejur; din pricina iudeilor care erau în acele locuri; căci toți știau că tatăl lui era grec.” (Faptele Apostolilor 16.1-3)

„Pentru aceasta v-am trimis pe Timotei, care este copilul meu preaiubit și credincios în Domnul. El vă va aduce aminte de felul meu de purtare în Hristos și de felul cum învăț eu pe oameni pretutindeni în toate bisericile.” (1Cor. 4:17)

„Tu, însă, ai urmărit de aproape învățătura mea, purtarea mea, hotărârea mea, credința mea, îndelunga mea răbdare, dragostea mea, răbdarea mea, prigonirile și suferințele care au venit peste mine în Antiohia, în Iconia și în Listra. Știi ce prigoniri am răbdat; și totuși Domnul m-a izbăvit din toate.” (2 Tim. 3.10-12)

2. Patru piedici în calea mentorului

De ce avem rețineri să mentorăm, de ce sunt puțini mentori, care sunt piedicile și ce ne poate împiedica să devenim mentori? Ca la aproape orice subiect sau seminar, aș vrea să privim la patru piedici care pot sta în calea mentorului.

Egoismul și gelozia

Egoismul ne vrea totdeauna în centrul atenției. Egocentrismul ne convinge că lumea trebuie să se învârtă în jurul nostru. Dorințele egoiste nu acceptă locuri secundare, egoismul strigă din răspuțeri că nimeni și nimic nu-i mai important ca noi, este frica unei posibile competiții care să creeze un alt centru de atenție și, astfel, oamenii să nu mai fie îndreptați cu privirea spre noi, ci să fie oarecum împărțiți. Frica aceasta de competiție aduce după sine gelozia.

Gelozia, împreună cu egoismul, îl poate împiedica pe un om să mentoreze. Am numit gelozia sora geamănă a egoismului, căci ea se naște din egoism. Dar există și o gelozie legitimă, cea între soț și soție. Ai dreptul să fii gelos dacă cineva atentează la ceva ce-ți aparține. Dumnezeu Ți-a dat soția, este a ta, pusă deoparte și relația dintre soț și soție e pecetluită de un legământ. În ce privește lucrarea lui Dumnezeu în biserică, nu există legăminte care să stipuleze că toată viața trebuie să fi păstorul unei biserici și nimeni altcineva n-are voie să Ți ia locul pentru a sluji. În Împărăția lui Dumnezeu există mai mulți slujitori. Deci, gelozia și egoismul îl pot împiedica pe un om să mentoreze. În momentul în care te ocupi de cineva, acel cineva poate să atragă privirile, să crească încet și oamenii să se orienteze înspre el.

Experiența unor alegeri greșite

Este posibil ca cineva să fi fost mentor în trecut și să fi avut unul sau mai multe eșecuri. La ora actuală, nu știu care este situația aici, în România, dar în America sunt biserici unde foarte greu se acceptă pastori asistenți. Alegerile greșite din trecut ale unor mentori îi pot determina pe aceștia să nu mai mentoreze în viitor.

Concentrarea excesivă asupra succesului imediat

Tinerețea este caracterizată de ambiție, din dorința de a fi mai mare, de a realiza cât mai mult și mai repede. În procesul de mentorare nu se obțin rezultate imediat. Omul este concentrat la rezultatul imediat: acum vreau să văd cum progrez, acum vreau să văd înaintarea mea, de ce să îmi pierd timpul cu un discipol și la sfârșit să constat că este un eșec. Acesta este un motiv pentru care mulți nu intră într-un astfel de proces, nu depun eforturi, pentru că nu-i niciun câștig imediat; dimpotrivă, s-ar putea să fie o pierdere în viitor. Privesc la jumătatea goală a paharului, nu la cea plină.

Eșecul determinat de vulnerabilitate

Ce se întâmplă în procesul de mentorare? Cel care mentorează, adică mentorul și cel mentorat, adică

discipolul, protejatul, trebuie să ajungă la un nivel de relaționare foarte apropiat, ca și frați în Hristos. Acest nivel de relație presupune o oarecare vulnerabilitate. Nu poți să mentorezi pe cineva și să păstrezi distanța.

Într-un proces de mentorare, ca să fie eficient, trebuie ca cei doi frați în Hristos să se apropie unul de celălalt și să-și împărtășească frământările inimii. Doar o astfel de relație poate să dea rezultate. Nici mentorul, nici cel mentorat n-ar vrea să devină vulnerabil, n-ar vrea ca celălalt să-l cunoască anumite slăbiciuni. Fiecare ar vrea să arate doar cât de bun este. În acest proces, pentru că cei doi se apropie unul de celălalt, vor descoperi că nu sunt chiar perfecți. Cel mentorat ar putea descoperi că mentorul lui nu-i chiar așa de sfânt pe cât îl credea. Într-o astfel de poziție nu ar vrea să se pună nici cel mentorat, dar nici mentorul și asta este o piedică. În momentul în care începi să mentorezi, ceilalți îți vor cunoaște slăbiciunile și defectele și acestea te fac vulnerabil.

3. Patru metode de mentorare

Mergem mai departe și ne oprim la patru metode de mentorare prezentate în Scriptură.

Învățătura

„După ce a isprăvit de dat învățături la cei doisprezece ucenici ai Săi, Isus a plecat de acolo, ca să învețe pe oameni și să propovăduiască în cetățile lor” (Mat.11:1).

Mi se pare foarte interesant că Domnul Isus a mers să-i învețe pe oameni și să propovăduiască în cetăți după ce a dat învățături celor doisprezece ucenici, adică s-a ocupat în mod special de ei. Le-a oferit învățături și le-a răspuns la întrebări. Aceasta este metoda prin care mentorul împărtășește doctrina lui cu discipolii săi. Primele lucruri pe care trebuie să le cunoască un discipol sunt doctrina, păreri și convingerile celui care îl mentorează. Noi, prin acest proces trebuie să

transmitem baza, temelia doctrinară, dogmatica credinței noastre. Nu doar din predici trebuie să ne cunoască cei mentorați, ci și dintr-un cerc mai restrâns. Mentorul are obligația să convoace întruniri după cum simte că este nevoie și să împărtășească cu ei învățătura din Scriptură. Într-un astfel de context discuțiile sunt mai libere și în mod special se are în vedere abordarea unor subiecte de pe teren. Aici apare importanța rolului mentorului, care trebuie să se apropie de tinerii care încep lucrarea și să îi învețe, ocupându-se de aspectele practice ale slujirii care sunt necesare.

Discuții private

„Pe când Se suia Isus la Ierusalim, pe drum, a luat deoparte pe cei doisprezece ucenici și le-a zis: ...” (Mat.20:17)

În procesul de mentorare trebuie să aibă loc discuții private, nu doar împreună cu toți, și asta are de-a face în mod special cu musturarea, corectarea. Este foarte important ca un pastor mai în vârstă să-l mustre, să-l îndrepte și să-l corecteze pe unul mai tânăr în particular, între patru ochi. Vreau să vă spun că la ora actuală oamenii sunt așa de sensibili și îmi dau seama că de la școală sunt învățați așa. Respectul presupune doar încurajare și laudare. Nu ai voie să mustri în public. Cel puțin așa stau lucrurile în America, unde nu este acceptată musturarea în public și nici într-un grup mai restrâns. E posibil să fie acceptată musturarea în particular. Chiar oamenii din conducerea bisericii nu acceptă musturarea de față cu ceilalți. Dacă musturarea se face în particular, trebuie să existe și încurajarea în astfel de discuții.

Părtășia

„Seara, Isus a șezut la masă cu cei doisprezece ucenici ai Săi.” (Mat. 26:20)

Părtășia poate avea loc în jurul mesei, în jurul unei cești de cafea, ceai sau al unei gustări și în mai multe feluri, dar părtășia la masă este deosebită. Cina Domnului s-a instituit la o masă, activitatea Domnului Isus a început cu o masă festivă, la nunta din

Cana, veșnicia va începe cu o masă de sărbătoare în cinstea Miresei. La masă, în contextul Cinei au avut loc spălarea picioarelor, descoperirea vânzătorului, înștiințarea lui Petru. Tot la masă Domnul Isus a împărtășit cu ucenicii Săi cele mai intime, profunde și frumoase învățături. O parte dintre aceste sunt cuprinse în Ioan cap.13 - cap.17. Aici, relația dintre mentor și discipol capătă dimensiunea părtășiei sau prieteniei frățești și cei doi devin prieteni. Până la masă e mentor – mentorat, la masă sunt prieteni. La masă subiectele de discuție se extind, se largesc și se abordează tot felul de teme despre familie, copii, salariu, casă, politică, criza mondială, problemele din biserică și altele. Deci, acolo se discută aproape orice, moral și în limitele Scripturii, iar cei doi sunt prieteni. Să nu facem din aceste părtășii un focar al bârfelor. Să folosim acel timp cu cei mentorați pentru a ne apropia unii de alții și pentru a ridica starea lor spirituală.

Exemplul personal

„Pentru aceasta v-am trimis pe Timotei, care este copilul meu preaiubit și credincios în Domnul. El vă va aduce aminte de felul meu de purtare în Hristos și de felul cum învăț eu pe oameni pretutindeni în toate bisericile.” (1Cor. 4:17)

Nu suntem în stare personal să ridicăm importanța acestei metode. Una este să ascuți un predicator ilustru și alta este să-l cunoști. Noi am ascultat mulți predicatori buni, dar le cunoaștem viața? Cunoaștem ce fel de oameni sunt? Prea puțin! De ce? Pentru că n-am avut legături, părtășii cu ei, n-am trăit aproape de ei. Ei nu sunt un exemplu pentru noi, dar pot fi un exemplu în oratorie sau în învățatură. Este foarte important pentru mentor să coreleze într-un mod desăvârșit vorba cu fapta. Aspectul acesta este cel mai important. Îi învățăm pe oameni, predicăm, dar, după ce coborâm de la amvon, viața noastră se aliniază celor predicate din punct de vedere practic? Cei mentorați, când analizează viața noastră, văd o legătură directă, o corelare perfectă între predicator și un oarecare frate? Metoda cea mai eficientă este exemplul personal. Un tânăr se poate forma bine

dacă mentorul lui e un exemplu demn de urmat.

Iubiți frați, dacă suntem mentori, exemplul nostru personal îi va modela mai mult ca orice pe cei mentorați. Trebuie să existe o corelare desăvârșită între cuvânt, învățatură și trăire, altfel rezultatele nu pot aduce slavă lui Dumnezeu.

4. Patru roluri ale mentorului

Fiecărei metode folosite de mentor în procesul de mentorare îi corespunde un rol pe care acesta și-l asumă. Pentru patru metode aplicate analizăm patru roluri asumate. Bineînțeles că atât rolurile, cât și metodele se suprapun sau se întrepătrund unele, așa încât este aproape imposibil de stabilit cu exactitate unde se încadrează.

Ghid

„Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos.” (1Cor. 11:1)

În această calitate, mentorul își asumă responsabilitatea de călăuzitor sau îndrumător.

„Urmați-mă pe Mine” a spus Domnul Isus. Avem curajul să le spunem celor mentorați, celor mai tineri să urmeze calea pe care mergem noi? Suntem noi un ghid pentru ei? Un tânăr fără experiență are nevoie de cineva care să-l îndrume pe o cărare pe care n-a mai umblat.

Garant

„De aceea vegheați și aduceți-vă aminte că, timp de trei ani, zi și noapte, n-am încetat să sfătuiesc cu lacrimi pe fiecare din voi.” (Fapt. 20:31)

Mentorul, în calitate de garant, este întotdeauna alături de ucenicul său, oferind sprijinul necesar unei dezvoltări spirituale optime. Acesta asigură încurajare și sprijin, precum și consiliere în momente grele. Garant înseamnă siguranța și stabilitatea discipolului, adică protecția viitorului acestuia. Ucenicul se simte în siguranță lângă mentor. Mentorul este

garanția ucenicului, că el va avea succes și va progresa. Câtă vreme mentorul este alături de ucenic, este disponibil, își face timp și loc în program, discipolul se simte în siguranță.

Mentorul, în calitate de garant, asigură încurajare și sprijin, adică e acolo, lângă el. Cine-i păstorește pe pastorii tineri dacă sunt începători? Cei care sunt în vârstă trebuie să fie alături și disponibili pentru ca cei tineri să se simtă în siguranță.

Mediator

Mediatorul este persoana care stă între cine suntem și cine sperăm să fim. Mentorul, când își asumă acest rol, este persoana care stă la mijloc și facilitează relaționarea noastră cu alți oameni și cu Dumnezeu.

Este omul care leagă începătorul cu alți oameni și facilitează părtășia lui Dumnezeu în cele două dimensiuni, orizontală și verticală, unde mentorul joacă un rol crucial. Îl ajută pe cel mentorat să se relaționeze într-un mod corespunzător și să progreseze în această relație cu alți oameni.

Mi-a plăcut mult de Barnaba pentru ceea ce a făcut: „Când a ajuns în Ierusalim, Saul a căutat să se lipească de ucenici; dar toți se temeau de el, căci nu puteau să creadă că este ucenic. Atunci Barnaba l-a luat cu el, l-a dus la apostoli și le-a istorisit cum, pe drum, Saul văzuse pe Domnul, care i-a vorbit, și cum în Damasc propovăduise cu îndrăzneală în Numele lui Isus.” (Fapte 9.26-27)

„Barnaba s-a dus apoi la Tars, ca să

caute pe Saul, și când l-a găsit, l-a adus la Antiohia. Un an întreg au luat parte la adunările bisericii și au învățat pe mulți oameni.” (Fapte 11.25-26)

Aici Barnaba are rolul de mentor. El îl prezintă pe Saul fraților, bătrânilor din adunare. În momentul în care unul mai tânăr este alături de unul mai în vârstă, atunci cel tânăr beneficiază de credibilitatea celui mai în vârstă. Cel mai în vârstă automat oferă credit în fața oamenilor pentru cel tânăr. Așa s-a lansat Saul. Interesant este că Saul a luat-o înaintea lui Barnaba, ajungând mai mare ca el, iar mai târziu chiar s-au certat din cauza lui Ioan Marcu. Este foarte important ca mentorul să își asume acest rol de mediator și să-l ajute pe cel tânăr să intre în legătură cu alți slujitori și să faciliteze creșterea lui în cunoașterea Domnului.

Model

„În toate privințele v-am dat o pildă și v-am arătat că, lucrând astfel, trebuie să ajutați pe cei slabi ...” (Fapte 20:35)

„Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui.” (1Pet. 2:21)

Dacă mentorul, în calitate de ghid, îl învață pe discipol CE să facă, mentorul ca model îi arată CUM să facă. Mentorul oferă în persoana sa un prototip pe care discipolul va încerca să-l reproducă. Mentorul devine astfel șablonul după care va fi fasonat ucenicul.

Cel mai în vârstă trebuie să fie

un model demn de urmat. La ora actuală, în lume nu mai sunt modele, nu mai sunt eroi. Cea mai mare responsabilitate cade pe umerii noștri și ar trebui să fim astfel de modele demne de urmat pentru cei care vor veni după noi. Asta înseamnă că mentorul trebuie să-l ia pe ucenic împreună cu el la vizite pentru bolnavi, la anumite ședințe de consiliere și la alte activități pentru a vedea exact cum se procedează. Deci mentorul mai în vârstă trebuie să fie un model.

5. Patru responsabilități ale mentorului

a. Alegerea discipolului

„Să nu-ți pui mâinile peste nimeni cu grabă și să nu te faci părtaș păcatelor altora; pe tine însuși păzește-te curat.” (1 Tim. 5:22)

Resursele mentorului sunt limitate, așa că va fi necesară o analiză atentă a candidaților în vederea selectării aceluia care prezintă un potențial ridicat. Mentorul trebuie să aleagă cu atenție discipolul de care se va ocupa. Nu este rolul meu să spun câți să ia, dar obligația mea este să spun să aveți grijă pe cine luați ca protejat. Așa cum nu ne grăbim în lucrarea de ordinare, la fel se procedează și când iei sub aripa ta unul mai tânăr pentru mentorează. Nu te grăbi, pentru că nu ai resurse infinite. În lucrarea de investiții a resurselor spirituale trebuie să căutăm să lucrăm la fel, să vedem oamenii care necesită resurse minime pentru un câștig maxim.

b. Comunicarea eficientă

„Până voi veni, ia seama bine la citire, la îndemnare și la învățătura pe care o dai altora.” (1 Tim. 4:13)

Cel mai eficace instrument în orice relație este comunicarea. Succesul conducerii și al mentorării este dependent de modul în care persoanele vizate comunică reciproc. În cadrul comunicării eficiente, responsabilitățile mentorului se extind după cum urmează:

- Conștientizarea ucenicului de nevoia

unui mentor

Nu poți lua un ucenic dacă el nu vede nevoia de mentor. Prima dată trebuie să ne ocupăm de ucenic și să-l conștientizăm de nevoia unui mentor și nu începem procesul de mentorare până când el nu spune: „Frate, am nevoie de cineva care să mă învețe, să mă ajute și să mă sprijinească.” E responsabilitatea noastră să transmitem și să conștientizăm ucenicului de nevoia unui mentor.

- Consecvență

În comunicare, mentorul trebuie să fie consecvent, adică, de exemplu, cum procedăm cu o familie așa să procedăm și cu cealaltă familie. Deci în comunicare mentorul trebuie să fie consecvent, să vorbească aceeași limbă de la amvon, aceeași acasă și pretutindeni, ca să nu creăm confuzie. Dacă cu fiecare om procedăm diferit, discipolul va vedea și va fi confuz.

- Respect

Implică respect din partea ambelor părți implicate în procesul de mentorare: mentorul trebuie să-l respecte pe discipol și invers.

- Sincronizarea perspectivelor: mentor

- perspectiva experienței, vis-a-vis de discipol - perspectiva viselor
E datoria celui mai în vârstă să-l ajute pe tânăr să-și realizeze visele, scoțând în evidență o nouă perspectivă. Adică cel mai în vârstă nu vorbește doar de pe platforma unui om cu vise, ci a unui om cu experiență. Tânărul are vise, dar ele trebuie aliniate oarecum cu realitatea. Este responsabilitatea mentorului să-l ajute pe tânăr să-și sincronizeze visele și să le alinieze cu realitatea.

- Identificarea tendințelor (direcțiilor)

În biserică, la ora actuală sunt o mulțime de tendințe. Oamenii ne trag în toate părțile, unii vor s-o ia într-o parte, alții într-alta. Unul mai în vârstă face un pas în spate și poate să analizeze, fiind mai conștient, mai abil, mai capabil să vadă în ce direcție au luat-o lucrurile. Este foarte important ca un slujitor mai în vârstă să identifice anumite tendințe sau direcții greșite, deoarece un tânăr nu poate realiza lucrul acesta.

ȘTIRI

Schema România la 10 ani

Pe 20 octombrie 2012, școala biblică SHEMA ROMÂNIA din Tîrgu Mureș și-a deschis porțile pentru cea de-a cincea promoție de cursanți din bisericile penticostale din județele Mureș și Harghita. Am celebrat totodată harul Domnului, care pe parcursul celor 10 ani de activitate le-a adus mari binecuvântări zecilor de frați și de surori care, însetați după cunoașterea profundă a Lui Dumnezeu, au urmat cursurile SHEMA ROMÂNIA.

Credem că prin harul lui Dumnezeu această școală biblică va contribui decisiv ca cei 30 de studenți care au pornit pasionați pe calea apropierei de Scriptură să înțeleagă mai mult voia lui Dumnezeu și să trăiască în sfințenie, dedicați Domnului și împlinind viziunea simbolizată de acronimul SHEMA (ascultare și înfăptuire - Deuteronom 6.4): Școala Hristică de Evanghelizează, Misiune și Apologetică.

Din acest an, Școala beneficiază de parteneriatul cu Global University - Institutul Internațional prin Corespondență (G.U. I.C.I), având ca suport pentru predare și studiu cursurile publicate de aceasta. Dorim o generație de oameni care să poată da cu cinstă socoteală de credința lor, având un cuget curat și ungherea Duhului care descoperă frumusețea transformatoare a Mântuitorului.

A singurului Dumnezeu să fie toată gloria prin Domnul nostru Isus Hristos și prin Duhul Sfânt, Mângâietorul!

În fața studenților, de la dreapta la stânga, pastorii Iacob Berghianu (fondator, coordonator și lector) și Ioan Onițiu (lector), Alexandru Ionescu (directorul școlii și lector), Pavel Magdici (director adjunct, lector) și Emanuel Andrus (secretarul școlii și lector).

c. Însușirea, aplicarea și transmiterea disciplinelor spirituale launtrice

„Căci deprinderea trupească este de puțin folos, pe când evlavia este folositoare în orice privință, întrucât ea are făgăduința vieții de acum și a celei viitoare.” (1Tim. 4:8)

Evlavie înseamnă disciplină și seriozitate în relația noastră cu Dumnezeu. Cel mai important aspect al vieții noastre de credință este părtașia personală cu Domnul Isus. Este obligația mentorului să îl ajute pe tânăr să practice disciplinele spirituale: post, rugăciune, meditație, studiu. Tot el trebuie să-l întrebe dacă postește și când a postit ultima dată, dacă se roagă și cât timp petrece în rugăciune, dacă studiază și cât studiază. Asta nu înseamnă că te bagi în viața celuilalt, ci îl ajuți să-și însușească și să aplice disciplinele spirituale în viața lui.

d. Așezarea unei noi paradigme: transformarea slujirii din mijloc în scop.

„Pavel, rob al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol, pus deoparte ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu.” (Rom. 1.1)

Sfântul Pavel, deși a fost chemat de Dumnezeu să poarte titlul de apostol, a preferat să fie și să se numească rob. El a făcut din slujire un scop al existenței lui. În Împărăția lui Dumnezeu cinstea o au robii.

În paradigma inițială a celui mântuit, slujirea este percepută ca o punte peste care trecem pentru a ajunge la succes. În noua paradigmă a pastorației, slujirea trebuie să fie un scop în sine. Dacă va rămâne ceva în memoria dumneavoastră din tot ce am spus până acum, asta aș dori să rămână. Noi trebuie să slujim de dragul lui Hristos și de dragul slujirii. Slujirea trebuie să fie un scop în sine, nu trebuie să fie o punte, un agent prin care atingem un scop egoist, cum ar fi obținerea popularității, a faimei.

Să-l lăsăm pe Dumnezeu să lucreze astfel încât, prin slujirea noastră, El să-și ducă planul la îndeplinire în viața noastră. Cel mai important lucru pentru un om

al lui Dumnezeu este să-I slujească lui Dumnezeu. Celelalte lucruri Dumnezeu le dă pe deasupra și le descoperă la timpul hotărât de El, dacă este potrivit. Deci, slujirea să nu fie privită ca o punte, ca un agent, ci ca un scop. Noi trăim pentru a sluji. Apostolul Pavel a fost chemat să fie apostol, dar el s-a făcut rob, slujitor. El a preferat să fie rob chiar dacă a fost chemat să fie apostol. A vrut să fie slujitor și să slujească. Dumnezeu să ne ajute să facem din slujirea noastră un scop, acolo unde ne-a chemat și ne-a așezat Dumnezeu, acolo unde El ne-a pus să-i slujim lui Dumnezeu cu scumpătate.

6. Concluzii

Mentorarea este o artă și o știință. Artă pentru că e nevoie de ingeniozitate, inovație, abilitate de adaptare obiectivă la circumstanțe pe care omul nu le poate întrezări dinainte, alături de inspirație divină în

vederea soluționării crizelor ce apar pe terenul de slujire. Știință, pentru că trebuie învățată. Această învățare începe înainte de asumarea responsabilităților de mentor și continuă de-a lungul procesului de mentorare.

Atât mentorul, cât și cel mentorat trebuie să vadă în acest proces o sursă de binecuvântare prin care amândoi sunt îmbogățiți și răsplățiți. De asemenea, cei doi trebuie să accepte faptul că relația lor nu este un accident sau doar o alegere personală, ci un rezultat al providenței divine. Prin urmare, cei doi se pun la dispoziția Domnului și se dăruiesc necondiționat ca instrumente în mâna și la dispoziția Duhului Sfânt, până când viața lor va reprezenta oglindirea Mentorului ideal: Domnul Isus Hristos. Scopul absolut al acestui proces este atins atunci când mentorul întruchipează trăsăturile Mântuitorului, în timp ce ucenicul ajunge la nivelul mentorului, iar acest sincretism contribuie la desăvârșirea sfinților și la extinderea Împărăției lui Dumnezeu.

Viitor pastor, caut modele!

„Tânăr ambițios, cu intenții vădite după călăuzire (după cum fierul ascute fierul), dornic de a clădi cu sârg pe-o temelie veche, caut modele vrednice de urmat, urme pe care să pășesc în vale, cărări drepte care duc spre vîndecare.”

De-aș pune anunțul în tribuna evanghelică nu m-ar năpădi decât sentimente de dezamăgire. Nu pentru că nu s-ar găsi, ci pentru că, dacă sunt, astfel de oameni sunt mult prea ocupați, preocupați, aglomerați. Pur și simplu nu au timp. N-au timp de pilduire, de împleticire în pașii unui novice.

Oameni care stau în spatele altor oameni. Pastori care stau în spatele altor pastori. Întotdeauna a fost și mereu va fi așa. Nu este accidental strigătul meu și al multora dintre cei ca mine.

Ce regret mai mult decât orice din timpul petrecut la Institut?! Învățătură... s-a dat, sfaturi... da, practică... și asta. Mi-a lipsit totuși un timp real petrecut în compania profesorilor mei. Acea dare de socoteală înaintea cuiva, cu voia și nesilit de nimeni, pornită din simțămintele entuziaste de la început. Departate de catedră, de lucrări și de examene, de ebraică și de greacă, de amvon și predici, un timp petrecut în prezența unor astfel de oameni m-ar fi zidit mai mult decât ar fi făcut-o nu trei, patru, ci zeci de ani de teologie sistematică. Un timp în casa, în familia, în cuibul său... și-ar fi pus mult mai profund amprenta asupra mea. Nu intelectul, ci

caracterul, nu rațiunea, înțelegerea teologică, ci felul de-a fi al acestora.

Oare nu în felul acesta, cu mult timp în urmă, învățau ucenicii de la învățătorii lor? Oare nu erau agățați de mentorii lor, agasându-i de multe ori, trăind, mâncând, conviețuind cu ei, mulându-se în final după forma și chipul celui stimat?

Este un efort reciproc. Timp, energie și câte nu sunt investite în acest proces. Dar, oare nu merită? Cer prea mult? N-am nevoie decât de cineva alături de care să urc pe niște dealuri. Asta înainte ca singur să urc (cine știe) ...Everestul. De cineva care să-mi arate drumul, să mă ia de mână și să-mi arate calea, până voi putea, la rândul meu, să fiu o călăuză.

Unul dintre profesorii noștri ne spunea la un moment dat că păstorul n-are voie, nu trebuie să aibă prieteni în Biserică. Spunea probabil lucru asta din dorința de a sublinia imparțialitatea ce trebuie să-l caracterizeze pe slujitor în diversele probleme ce ar putea apărea. Tare mă tem însă că vorbele sale s-au transformat într-o mentalitate caustică pentru multe generații de studenți, acum pastori. O abordare mai personală cu aceștia este aproape imposibilă având partea de afară bine șlefuită, o carapace deosebit de vârtosă, înveliș protector bine conturat și delimitat. Viitor pastor, caut modele... Cineva disponibil?!

Marius Zărnescu